

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (kibővített második tanács)

2005. december 22.*

A T-146/04. sz. ügyben,

Koldo Gorostiaga Atxalandabaso, volt európai parlamenti képviselő (lakóhelye: Saint-Pierre-d'Irube [Franciország], képviseli: D. Rouget ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Parlament** (képviselek: H. Krück, C. Karamarcos és D. Moore, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: francia.

támogatja:

a **Spanyol Királyság** (képviseli meghatalmazottja, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó,

az Európai Parlament főtitkárának a felperes részére költségek és parlamenti juttatások címén folyósított összegek behajtásáról szóló, 2004. február 24-i határozatának megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(kibővített második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová és S. Papasavvas bírák,

hivatalvezető: C. Kristensen tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. szeptember 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- 1 Az EK 199. cikk (1) bekezdése értelmében:

„Az Európai Parlament tagjai szavazatainak többségével elfogadja eljárási szabályzatát.”

- 2 Az Európai Parlament eljárási szabályzata 5. cikkének az adott ügyben alkalmazandó változata (HL 2003. L 61., 1. o., a továbbiakban: „eljárási szabályzat”) értelmében:

„A képviselőket megillető költségtérítésre és juttatásokra vonatkozó szabályokat az Elnökség állapítja meg.”

- 3 Az eljárási szabályzat 16. cikke értelmében:

„Az alelnökök megválasztását követően a Parlament öt quæstort választ.

A quaestorokat is ugyanazon eljárás szerint választják meg, mint az alelnököket.”

4 Az eljárási szabályzat 21. cikke szerint:

„1. Az Elnökség a Parlament Elnökéből és a tizennégy alelnökből áll.”

„2. A quaestorok tanácsadói minőségben tagjai az Elnökségnek.”

5 Az eljárási szabályzat 22. cikkének (2) bekezdése szerint:

„Az Elnökség a képviselőket és a Parlament belső szervezeti felépítését, titkárságát és szerveit érintő pénzügyi, szervezeti és igazgatási határozatokat hoz.”

6 Az eljárási szabályzat 25. cikke szerint:

„A quaestorok – az Elnökség által megállapított iránymutatások szerint – a képviselőket közvetlenül érintő igazgatási és pénzügyi feladatokat látnak el.”

7 Az eljárási szabályzat 182. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A Parlament munkáját az Elnökség által kinevezett főtitkár segíti.

A főtitkár az Elnökség előtt ünnepélyes fogadalmat tesz, hogy feladatait lelkiismeretesen és teljesen pártatlanul látja el.”

8 Az Európai Parlament képviselőinek költségeiről és juttatásairól szóló szabályzatot (a továbbiakban: FID-szabályzat) az Európai Parlament Elnöksége az eljárási szabályzat 22. cikke alapján, és az EK 199. cikk, az EAK 112. cikk, illetve az ESZAK 25. cikk értelmében fogadta el.

9 Az FID-szabályzat 13. cikkének a jogvita alapját képező tényállás idején hatályban lévő (1) bekezdésének első albekezdése szerint „a képviselők parlamenti tevékenységükből eredő, és más juttatások által a jelen szabályzat értelmében nem fedezett költségeik fedezése céljából jogosultak az Elnökség által meghatározott aktuális mértékű általános költségtérítésre (a továbbiakban: általános költségtérítés).”

10 Az FID-szabályzat 14. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy:

„A jelen cikk rendelkezéseinek való megfelelés függvényében a képviselő jogosult az egy vagy több asszisztens alkalmazásából vagy igénybevételeből eredő költségek fedezésére szolgáló költségtérítésre (a továbbiakban: parlamenti asszisztenciára szolgáló költségtérítés [...]).”

11 Az FID-szabályzat 14. cikke (2) és (7) bekezdésének b) pontja értelmében a képviselő jogosult a parlamenti asszisztenciára szolgáló költségtérítés („titkársági költségtérítés”-nek is nevezik) teljes vagy részleges adminisztratív kezelésével harmadik, ún. „kifizető személyt” megbízni.

12 Az FID-szabályzat 16. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Amennyiben a főtitkár megbizonyosodik afelől, hogy a parlamenti asszisztenciára szolgáló költségtérítés kifizetésére jogosulatlanul került sor, ezen összegek visszafizetésére az érintett képviselőnek utasítást ad.”

13 Az FID-szabályzat 27. cikke értelmében:

„(2) Az a képviselő, aki úgy véli, hogy a szabályzat alkalmazása helytelen, írásban a főtitkárhoz fordulhat. Amennyiben a képviselő és a főtitkár között nem születik megállapodás, a kérdést a questorok elé kell utalni, akik a főtitkárral való konzultációt követően határoznak. A questorok az elnökkel és/vagy az Elnökséggel is konzultálhatnak.

(3) Amennyiben a főtitkár, a questorokkal való konzultációt követően megbizonyosodik afelől, hogy a jelen szabályzat által előírt, költségtérítés címén járó összegeknek az Európai Parlament képviselői javára történő kifizetésére jogosulatlanul került sor, az érintett képviselőnek utasítást ad ezen összegek visszafizetésére.

(4) Kivételes esetben, és a főtitkárnak a questorokkal folytatott konzultációját követő javaslata alapján, az Elnökség a költségvetési rendelet 73. cikkével, illetve annak végrehajtási szabályaival összhangban a főtitkárt – a képviselő által jogosulatlanul felhasznált összegek visszafizetéséig – a parlamenti juttatások kifizetésének felfüggesztésére jogosíthatja fel.

Az Elnökség a határozatát a képviselő megbízatásának hatékony gyakorlására, és az intézmény megfelelő működésére tekintettel hozza meg, miután az említett határozathozatalt megelőzően az érintett képviselőt meghallgatta.”

14 Az FID-szabályzat 27. cikkét az Elnökség 2003. február 12-i határozata egészítette ki a fent idézett (4) bekezdéssel.

15 Az Elnökség által 2002. december 4-én elfogadott, az Európai Parlament költségvetésének végrehajtásáról szóló belső szabályzat 5. cikke kimondja, hogy:

„(3) Az elnök által képviselt intézmény által hozott hatáskörátruházó határozat a főtitkárt felhatalmazás által engedélyezésre elsődlegesen jogosult tisztviselőnek nevezi ki.

(4) Az átruházást az engedélyezésre elsődlegesen jogosult tisztviselő az engedélyezésre jogosult tisztviselőkre ruházza tovább. A továbbruházott jogkört az engedélyezésre jogosult tisztviselők az engedélyezésre másodlagosan jogosult tisztviselőkre ruházzák tovább.”

- 16 Az Európai Közösségek általános költségvetésére alkalmazandó költségvetési rendeletről szóló, 2002. június 25-i 1605/2002/EK, EURATOM tanácsi rendelet (HL L 248., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 74. o.; a továbbiakban: költségvetési rendelet) 71. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„A Bizottság számára rendelkezésre bocsátott saját forrásokat, és bármely nem vitatott, meghatározott összegű és esedékes követelést a számvitelért felelős tisztviselőnek szóló beszédési utalvány állapít meg, amelyet az adósnak megküldött terhelési értesítés követ – mindkét okmányt az engedélyezésre jogosult illetékes tisztviselő készíti el.”

- 17 A költségvetési rendelet 72. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Az intézmény hivatalosan megállapíthatja államoktól eltérő személyekre vonatkozó követelések esedékességét egy határozat által, amely az EK-Szerződés 256. cikke értelmében érvényesíthető.”

- 18 A költségvetési rendelet 73. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„A számvitelért felelős tisztviselő az engedélyezésre jogosult illetékes tisztviselő által szabályszerűen kiállított beszédési utalványok szerint jár el. Kellő körültekintéssel kell eljárnia annak biztosítására, hogy a Közösségek megkapják bevételeiket, és gondoskodnia kell a Közösségek jogainak védelméről.

A számvitelért felelős tisztviselő úgy szedi be az összegeket, hogy ellentételezi azon egyenértékű követelésekkel, amelyek a Közösségek oldalán az olyan adósokkal szemben állnak fenn, akiknek szintén vannak a Közösségekkel szemben nem vitatott, meghatározott összegű és esedékes követelései.”

- 19 A költségvetési rendelet végrehajtására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2002. december 23-i 2342/2002/EK, EURATOM bizottsági rendelet (HL L 357., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 4. kötet, 145. o.) 78. cikkének (3) bekezdése szerint:

„A terhelési értesítés tájékoztatja az adóst arról, hogy:

- a) a Közösségek megállapították az esedékessé váló követelést;
- b) a tartozás megfizetése a Közösségek részére egy meghatározott napon (a továbbiakban: „az esedékesség napja”) esedékes;
- c) amennyiben az adós nem tesz eleget fizetési kötelezettségének az esedékesség napjáig, úgy a 86. cikkben említett mértékű kamatot kell fizetnie az alkalmazandó különös rendelkezések sérelme nélkül;
- d) az intézmény lehetőség szerint beszámítás útján végzi a beszédést azt követően, hogy értesítette az adóst;
- e) amennyiben az adós nem tesz eleget fizetési kötelezettségének az esedékesség napjáig, úgy az intézmény az előzetesen nyújtott biztosíték érvényesítése útján végzi el a behajtást;

- f) amennyiben, valamennyi említett lépést követően, nem történt meg a teljes összeg beszedése, úgy az intézmény a költségvetési rendelet 72. cikkének (2) bekezdésével összhangban vagy jogi eljárással biztosított határozat útján hajtja végre a beszedést.

Az engedélyezésre jogosult tisztviselő elküldi a terhelési értesítést az adósnak, és egy példányt eljuttat a számvitelért felelős tisztviselőnek.”

- 20 A 2342/2002 rendelet 80. cikke értelmében:

„(1) A követelés megállapítása a Községek jogosultságát bizonyító bizonylatokon alapul.

(2) A követelés megállapítása előtt az illetékes engedélyezésre jogosult tisztviselő személyesen ellenőrzi a bizonylatokat, vagy saját hatáskörében meggyőződik arról, hogy ellenőrzésük megtörtént.”

- 21 A 2342/2002 rendelet 83. cikke szerint:

„Az eljárás bármely pontján az illetékes engedélyezésre jogosult tisztviselő és az adós értesítését követően a számvitelért felelős tisztviselő beszámítás útján szedi be a megállapított esedékessé váló követelés összegét, amennyiben az adós is rendelkezik olyan nem vitatott, határozott összegű, esedékes követeléssel a Községekkel szemben, amely egy kifizetési utalványban megállapított összeghez kapcsolódik.”

22 A 2342/2002 rendelet 84. cikke értelmében:

„(1) Amennyiben a terhelési értesítésben szereplő esedékesség napjáig nem történik meg a teljes összeg beszédése, úgy a számvitelért felelős tisztviselő a 83. cikk sérelme nélkül értesíti az illetékes engedélyezésre jogosult tisztviselőt, és haladéktalanul megindítja a beszédést bármely jogi eljárás alkalmazásával, megfelelő esetben az előzetesen nyújtott biztosítékok érvényesítését is beleértve.

(2) Amennyiben az (1) bekezdésben említett beszédési módszer nem alkalmazható, és az adós a számvitelért felelős tisztviselő hivatalos felszólítására sem fizette meg az összeget, úgy a számvitelért felelős tisztviselő, a 83. cikk sérelme nélkül, a költségvetési rendelet 72. cikkének (2) bekezdésével összhangban vagy jogi eljárással biztosított beszédési határozat útján hajtja végre a beszédést.”

23 Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.) 4. cikkének (3) bekezdése értelmében:

„Az intézmény által belső használatra összeállított vagy az intézmény által kapott, olyan ügyre vonatkozó dokumentumhoz való hozzáférést, amellyel kapcsolatosan az intézmény még nem hozott határozatot, meg kell tagadni, ha a dokumentum közzététele az intézmény döntéshozatali eljárását súlyosan veszélyeztetné, kivéve ha a közzétételhez nyomós közérdek fűződik.”

A jogvita előzményei

- 24 Koldo Gorostiaga Atxalandabaso az „Euskal Herritarok/Batasuna” elnevezésű baszk politikai csoport (a továbbiakban: EH/B) listáján 1999 óta volt az Európai Parlament képviselője. A Juzgado de Instrucción n° 5 de Madrid (a madridi 5. sz. vizsgálóbíró) 2002. augusztus 26-i végzése, valamint a Tribunal Supremo (a spanyol Legfelsőbb Bíróság) 2003. március 27-i ítélete az EH/B-t illegálisnak minősítette Spanyolországban. Az utóbbi ítélet ellen a Tribunal Constitucionalhoz (a spanyol Alkotmánybíróság) benyújtott fellebbezések elutasításra kerültek. Az EH/B betiltásának a felperes parlamenti megbízatására nem volt jogi hatása, azt a felperes a Parlament megbízatásának lejártáig, 2004 júniusáig gyakorolta.
- 25 A felperes 1999, vagyis megbízatásának kezdete óta részesült parlamenti juttatásokban, és az általános költségtérítés, valamint a titkársági költségtérítés 2001. augusztus 31-ig a Banque Bruxelles Lambert SA-nál saját, és az EH/B nevére nyitott folyószámlára került kifizetésre. Ez utóbbi az FID-szabályzat 14. cikkének (2) bekezdése alapján harmadik kifizető személynek minősült.
- 26 2002. március 21-én a felperes 210 354 eurót vett ki a folyószámlához tartozó megtakarítási számláról.
- 27 A kivételt követő napon, vagyis 2002. március 22-én Gorrotxategi urat, az EH/B pénztárosát és a felperes könyvelőjét, amint Belgiumból francia felségterületre érkezett, őrizetbe vették. A párizsi elsőfokú bíróság mellett eljáró első vizsgálóbíró ekkor lefoglalta a Gorrotxategi úrnál lévő 200 304 eurót

28 Az Európai Parlament Elnöksége erről az ügyről első alkalommal 2002. április 8-i ülése során értesült. Az említett ülésről szóló jegyzőkönyv 8.2. pontja a következőképpen szól:

„Az Elnökség [...]

- tudomásul veszi a médiában terjesztett azon információt, amely szerint a francia hatóságok letartóztatták egy nemzeti politikai párt két tagját, akik egy nagyobb összeg birtokában voltak, és akik kijelentették, hogy az összeg egy európai parlamenti képviselő részére, hivatalos tevékenysége körében került kifizetésre;

- az Elnök meghallgatását követően felhatalmazza a főtitkárt, hogy ebben az ügyben tegye meg az összes szükséges lépést, különösen az arról való megbizonyosodás érdekében, hogy a kérdéses képviselő által végrehajtott kifizetések megfelelnek-e a különböző alkalmazandó szabályoknak, valamint hogy az ezen szabályokat érintő esetleges jogsértésekről tegyen jelentést a questorok felé.”

29 2002. április 12-én kelt levelében az Európai Parlament főtitkára (a továbbiakban: főtitkár) emlékeztette a felperest a megbízatása kezdete óta részére kifizetett különböző juttatásokra, és felkérte, hogy 2002. április végéig nyújtson be a titkársági költségtérítés címén részére 1999-től 2001. január 31-ig kifizetett juttatások, valamint az általános költségtérítés címén részére kifizetett juttatások felhasználására vonatkozó részletes elszámolást.

- 30 A felperes a 2002. május 6-i levelében válaszolt, amelyben könyvelési adatokat bocsátott rendelkezésre a titkársági költségtérítés, valamint az általános költségtérítés 1999-re, 2000-re és 2001-re vonatkozó felhasználását illetően. Ezen adatok szerint a felperes 103 269,46 euróval tartozott az EH/B-nek, 51 070,19 euróval három asszisztensének és 15 359,46 euróval a társadalombiztosítási szervezetnek, vagyis összesen 169 699,44 euró tartozása volt.
- 31 A felperes által benyújtott magyarázatokat követően a főtitkár 2002. június 7-i levelében azt kérte a felperestől, hogy ezen juttatások felhasználására vonatkozóan vesse magát alá egy erre szakosodott társaság által végzendő könyvvizsgálatnak. A főtitkár ebben a levelében megjegyezte továbbá azt is, hogy a felperes titkársági költségtérítés címén 58 155,82 euró összeget nem használt fel, és ennek az összegnek az azonnali visszafizetésére kérte fel a felperest. Ez utóbbi összeget illetően a felperes 3000 euró összegű havi részletekben megkezdte a visszafizetést az Európai Parlament részére.
- 32 A felperes 2002. június 20-i válaszlevelében kifejtette, hogy a körülbelül 200 000 euró összegű, a francia hatóságok által lefoglalt összeg kizárólag az Európai Parlamenttől származott, hogy az a folyószámla, amelyről az összeget leemelték, kizárólag az Európai Parlamenttől származó összegek fogadására szolgált, és hogy azok visszafizetésére az Európai Parlamenttel szemben fennálló kötelezettségeinek teljesítése érdekében feltétlenül szükség volt. A felperes ezzel egyidejűleg arra kérte a főtitkárt, hogy a párizsi elsőfokú bíróság első vizsgálóbírája felé való bemutatás céljából állítson ki az említett összeg származására vonatkozó igazolást. Kifejezte továbbá a főtitkár által javasolt könyvvizsgálathoz való hozzájárulását.
- 33 A főtitkár 2002. július 8-i levelében válaszolt, amelyhez mellékelte egy igazolást valamennyi, az Európai Parlament által a folyószámlára utalt kifizetéséről. Ebből az igazolásból következik, hogy az Európai Parlament 1999. július 1-jétől 2001. december 31-ig összesen 495 891,31 eurót utalt át a számlára útiköltség, általános költségtérítés és titkársági költségtérítés címén (a titkársági költségtérítés 2001. szeptember 1-jétől más számlákra került átutalásra).

- 34 2003. január 9-i feljegyzésében az Európai Parlament pénzügyi igazgatója megküldte a felperes részére az általános és a titkársági költségtérítés címén eszközölt kifizetésekre vonatkozó (2002. december 19-én kelt) könyvvizsgálói jelentést. A könyvvizsgálót egy, a felek közös megegyezésével kijelölt gazdasági társaság végezte.
- 35 A jelentés 4. pontja szerint az ellenőrök feladata az 1999. július 1. és 2001. december 31. között általános és titkársági költségtérítés címén utalt összegekre vonatkozott.
- 36 A könyvvizsgálói jelentés szerint az Európai Parlament 1999. július 1. és 2001. december 31. között általános költségtérítés címén 104 021 eurót utalt át a felperes részére, amelyből 103 927 euró megfelelően igazolásra került. Ugyanezen időszak alatt az Európai Parlament titkársági költségtérítés címén 242 582 eurót utalt át a felperes részére. Ez utóbbi összeget illetően 53 119 euró megfelelően igazolásra került, míg a felperes egyetlen olyan bizonylatot sem nyújtott be, amely a fennmaradó 189 463 euró felhasználását igazolta volna.
- 37 A felperes a jelentéshez megjegyzéseket fűzött, amely megjegyzések a jelentés mellékletét képezik.
- 38 2003. január 30-i levelében a főtitkár tájékoztatta a felperest, hogy a könyvvizsgálói jelentésre figyelemmel az Elnökség következő, február 10-re kitűzött ülése előtt szíveskedjék a 189 463 euró összeg felhasználását igazoló bizonylatokat benyújtani.
- 39 2003. február 6-i levelében a felperes a felhasználást igazoló bizonylatokat nyújtott be, valamint további magyarázatokkal szolgált.

- 40 2003. február 12-én az Elnökség határozatában a főtitkárt bízta meg azzal, hogy állapítsa meg a felperes tartozásának pontos összegét, és kérje fel a felperest ezen összeg visszafizetésére.
- 41 2003. február 26-án a főtitkár levélben fordult a felpereshez, amelyben tájékoztatta, hogy a felperes által 2003. február 6-i levelében közöltek alapján csupán 12 947 euró tekinthető megfelelően igazolt költségnek. A többi kiadást illetően a főtitkár megtagadta azok figyelembevételét, mivel hiányoztak a megfelelő bizonylatok, nem volt köztük a titkársági költségtérítéshez, vagy olyan összegekre vonatkoztak, amelyek a kedvezményezettek részére még nem kerültek kifizetésre. Az eredeti összeg következésképpen 176 516 euróra csökkent. A főtitkár felkérte a felperest, hogy a visszafizetés módjára vonatkozó megállapodás kidolgozása érdekében lépjen kapcsolatba az Európai Parlament szervezeti egységeivel
- 42 2003. március 10-én a párizsi elsőfokú bíróság első vizsgálóbírája végzéssel elutasította a felperes által a lefoglalt 200 304 euró visszafizetésére vonatkozóan benyújtott kérelmet. A felperes ügyvédje által közölt információ alapján az ügy jelenleg folyamatban van az Emberi Jogok Európai Bírósága előtt.
- 43 Azt követően, hogy a felperes ügyvédje egyes dokumentumokat és magyarázatokat kért, amelyeket – részben a főtitkár által 2003. április 16-án írt levélben – meg is kapott, a felperes a főtitkár 2003. február 26-i levele ellen 2003. április 21-én, az FID-szabályzat 27. cikkének (2) bekezdése alapján közigazgatási jogorvoslattal élt.
- 44 A főtitkár 2003. július 17-i levelében válaszolt a felperes közigazgatási jogorvoslati kérelmére. A főtitkár ebben a levelében úgy ítélte meg, hogy a jogorvoslati kérelem valójában az Elnökség 2003. február 12-i határozata ellen irányul. A főtitkár

megjegyezte, hogy az utóbbi határozat arra korlátozódott, hogy számára, illetve az Európai Parlament Jogi Szolgálata számára a felperest érintő határozatok kiváltására alkalmas utasításokat állapítson meg. A főtitkár azt is jelezte, hogy mivel az eljárás az FID-szabályzat 27. cikkének (2) bekezdése értelmében a questorokkal folytatandó konzultációra tekintettel csak vizsgálati szakaszban volt, és hogy következőképpen nem került sor a felperest közvetlenül érintő elnökségi határozatra, nem kötelessége a kérelmet érdemében vizsgálni.

45 Ezt követően a felperes egyéb iratokat nyújtott be, nevezetesen a Baszkföld önálló tartomány közigazgatásának igazságügyi, foglalkoztatási és társadalombiztosítási részlege előtti egyeztetés érdekében való megjelenésre felszólító idézést a három asszisztens által összesen 50 865,43 euró összegű elmaradt fizetésük ügyében benyújtott kérelem tárgyában. A felperes ezen túlmenően egy összesen 63 308,64 euró összegű kiadásokra vonatkozó elszámolást nyújtott be, amely kiadásokra a könyvvizsgálattal érintett időszakban került sor a felperes és asszisztensei brüsszeli lakhelye háztartási költségei címén. Ez utóbbi költségeket az EH/B állta, amely a felperessel kötött megállapodás alapján minden asszisztens fizetéséből 600 euró általánösszeget vont le. Ez az összeg a levél keltének napjáig nem került kifizetésre, és így az tartozásként állt fenn az EH/B felé.

46 A főtitkár ezeket az érveket nem vette figyelembe. 2003. december 18-i levelében a főtitkár egyrészt megállapította, hogy a felperes nem nyújtott be bizonylatot a megegyezés tárgyát képező elmaradt fizetések kifizetésével kapcsolatban. Másrészt, a háztartási költségekre vonatkozó számlákat illetően a főtitkár megjegyezte, hogy hiányoznak azok a szerződéses kötelezettségek igazolására vonatkozó dokumentumok, amelyek alapján a 63 308,64 euró kifizetésre került, ezen túlmenően pedig jelezte, hogy a számlák túlnyomó részt nem az EH/B, hanem egy más személy nevére lettek kiállítva.

47 2004. január 28-i levelében a főtitkár felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az Európai Parlament felé fennálló tartozása a könyvvizsgálat, valamint a benyújtott, és ezt követően elfogadott bizonylatok szerint 176 516 euróban került megállapításra (lásd a fenti 38. és 41. pontot). A főtitkár jelezte, hogy mivel a felperes havi 3000 euró

részösszegekben már visszafizette a tartozás egy 58 155,82 eurót kitevő részét (lásd a fenti 31. pontot), összesen 118 360,18 euró visszatérítendő összeg maradt fenn.

48 A főtitkár pontosította, hogy az FID-szabályzat 16. cikkének (2) bekezdése, valamint 27. cikkének (3) bekezdése értelmében az ő feladata intézkedni a 118 360,18 euró jogosulatlanul kifizetett összeg behajtása érdekében, illetőleg az említett szabályzat 27. cikke (4) bekezdésének megfelelően szükség esetén javasolni az Elnökségnek a felperesnek járó egyes juttatások ideiglenes felfüggesztését.

49 2004. február 9-én a főtitkár meghallgatta a felperest. A vonatkozó jegyzőkönyv tanúsága szerint a főtitkár az Elnökség 2004. február 25-i ülésére javaslatot tervezett benyújtani.

50 2004. február 24-i levelében a főtitkár a következőkkel fordult a felpereshez:

„Január 28-i leveletem, valamint az Ön folyó hónap 9-i meghallgatását követően csatoltan megküldöm Önnek az általam az Unió hatályos költségvetési rendelete, valamint az európai parlamenti képviselők költségeivel és juttatásaival kapcsolatos szabályozás értelmében az Európai Parlament felé fennálló 118 360,18 euró összegű tartozásának visszatérítése ügyében hozott határozatot. Az Elnökséget a határozatról a következő ülése alkalmával kap tájékoztatást [...]”

51 A főtitkár 2004. február 24-i, a fent említett levélhez csatolt határozata (a továbbiakban: megtámadott határozat) az FID-szabályzat 16. és 27. cikkén, valamint

a költségvetési rendelet 71. és 73. cikkén alapszik. A megtámadott határozat továbbá egy, a quaestorokkal 2004. január 14-én tartott konzultációra is hivatkozik. Az Európai Parlament felé fennálló tartozás összege a megtámadott határozat (1) preambulumbekzdése szerint 176 576 euró, és mivel a felperes 3000 euró összegű havi törlesztőrészletekben ebből már 58 155,82 eurót megfizetett (lásd a fenti 47. pontot), a fennmaradó törlesztendő összeg 118 360,18 euró. A törlesztendő összeg az Európai Parlament engedélyezésre másodlagosan jogosult tisztviselőjének 2003. március 18-i, 92/332. sz., 118 360,18 euró összeget megállapító beszédési utalványa tárgyát képezi.

52 A megtámadott határozat (2) preambulumbekzdése kimondja, hogy az FID-szabályzat 16. cikke (2) bekezdésének és 27. cikke (3) bekezdésének megfelelően a 118 360,18 eurót kitevő összeg visszafizetését a felperes megbízása hatékony ellátásához legkevésbé szükséges parlamenti juttatások beszámítása útján kell megkezdeni.

53 A megtámadott határozat rendelkező része értelmében:

„1. Az Európai Parlament képviselője, Koldo Gorostiaga Atxalandabaso részére fizetendő juttatásokból az Európai Parlament felé fennálló, jelenleg 118 360,18 euró összegű tartozásának kiegyenlítéséig visszatartásra kerül:

– az általános költségtérítés 50%-a,

– a napidíj 50%-a.

2. Amennyiben az Európai Parlament képviselője, Koldo Gorostiaga Atxalandabaso megbízatása lejárna, az Európai Parlament felé fennálló tartozásának kiegyenlítéséig visszatartásra kerül:

- a megbízatás lejártakor fizetendő átmeneti költségtérítés, valamint
- minden egyéb, a képviselőnek járó kifizetés.”

54 2004. március 1-jei levelében a felperes észrevételeket nyújtott be a megtámadott határozattal kapcsolatban, amelyben további dokumentumokat és magyarázatokat kért, valamint az őt érintő határozatok meghozatalát megalapozó összes iratba való betekintést.

55 A főtitkár 2004. március 31-i levelében válaszolt a felperes kérésére, egyes pontosításokat eszközölve, és jelezve, hogy a felperes által a teljes iratanyagba való betekintésre a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) vonatkozó rendelkezései által megszabott korlátok között kerülhet sor.

Az eljárás és a felek kérelmei

56 2004. április 20-án az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott keresetlevelében a felperes előterjesztette a jelen keresetet. Az Európai Parlament 2004. június 29-én ellenkérelmet nyújtott be az Elsőfokú Bíróság Hivatalához.

- 57 2004. július 13-án az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott kérelmében a Spanyol Királyság engedélyt kért arra, hogy a jelen eljárásba az Európai Parlament támogatására beavatkozhasson. 2004. október 14-i végzésével az Elsőfokú Bíróság második tanácsának elnöke engedélyezte ezt a beavatkozást. A beavatkozó beadványát az előírt határidőkön belül előterjesztette.
- 58 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság a szóbeli szakasz megnyitásáról határozott, és a pervezető intézkedések körében felhívta a feleket arra, hogy meghatározott kérdésekre írásban válaszoljanak.
- 59 A felek meghallgatása után az Elsőfokú Bíróság a kibővített második tanács elé utalta az ügyet.
- 60 A felperes 2005. május 27-én benyújtott, illetve az Európai Parlament 2005. június 1-jén benyújtott levelével, valamint egyes dokumentumok benyújtásával a felek eleget tettek az Elsőfokú Bíróság által hozott pervezető intézkedéseknek.
- 61 A 2005. szeptember 12-i tárgyaláson meghallgatták a felek szóbeli előadásait és az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott válaszait.
- 62 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
  - kötelezze az Európai Parlamentet a költségek viselésére.

63 Az Európai Parlament azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet utasítsa el;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

64 A Spanyol Királyság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet utasítsa el;
- kötelezze a felperest a költségek viselésére.

A jogkérdésről

65 Keresete alátámasztására a felperes nyolc megsemmisítésre okot adó jogalapot jelöl meg, először is az FID-szabályzat megsértését, másodsor a „tárgyilagosság és pártatlanság elvének” megsértését, harmadszor a kontradiktórius eljárás elvének, és a védelemhez való jog tiszteletben tartásának megsértését, negyedszer a határozatokról való értesítés szabályainak megsértését, ötödször az indokolási kötelezettség megsértését, hatodszor az egyenlőség elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértését, hetedszer a hatalommal való visszaélést, és nyolcadszor a főtítkár részére benyújtott bizonylatok értékelési hibáit.

Az FID-szabályzat megsértésére alapított első jogalapról

A felek érvei

- 66 Az első jogalap öt részből áll. Az első két rész az FID-szabályzat 27. cikke (2) és (4) bekezdésének, a következő három pedig a védelemhez való jog, az egyenlőség elve, és végül az FID-szabályzat 27. cikke (3) bekezdésének sérelmén alapul.
- 67 Az FID-szabályzat 27. cikke (2) bekezdésének sérelmét illetően a felperes megjegyzi, hogy 2003. április 21-i levelét követően (lásd a fenti 43. pontot), amely levelében rámutatott arra, hogy az FID-szabályzat az ő tekintetében helytelenül került alkalmazásra, és figyelembe véve azt, hogy a főtitkár és közte semmiféle megállapodásra nem került sor, a kérdést ezen cikk szerint a quaestorok elé kellett volna utalni a célból, hogy ez utóbbiak a főtitkárral, és szükség esetén az elnökkel, illetve az Elnökséggel folytatott konzultációt követően határozzanak. A megtámadott határozatot azonban a főtitkár hozta meg, aki erre nem volt illetékes.
- 68 Az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdésének sérelmét illetően a felperes emlékeztet arra, hogy e rendelkezés szerint kizárólag az Elnökség jogosult határozni a parlamenti juttatások címén jogosulatlanul kifizetett összegeknek az érintett képviselő részére járó juttatások beszámítása útján való behajtásáról.
- 69 Az egyenlőség elvének sérelmét illetően a felperes előadja, hogy az Európai Parlament hátrányos megkülönböztetést alkalmazott azzal, hogy nyilvánosságra hozta az intézménnyel perben álló képviselők nevét. Míg az Európai Parlament e tárgyban rendszerint nem közöl személyes adatokat, az ő esetében nem ez a

gyakorlat került alkalmazásra. A felperes e tekintetben megjegyzi, hogy a spanyol parlament hivatala 2003 márciusában a jelen ügygel kapcsolatban a spanyol napilapokban megjelent újságcikkeket összegyűjtő sajtószemlét jelentetett meg, amely őt kedvezőtlenül érintette. Ez a magatartás egyidejűleg az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) személyes adatok védelméről szóló 8. cikke rendelkezéseinek megsértését valósítja meg.

- 70 Az FID-szabályzat 27. cikke (3) bekezdésének sérelmét illetően a felperes úgy véli, hogy ellentétben az e szabály által előírtakkal, a főtitkár, anélkül hogy quaestorokkal előzetesen konzultált volna, már 2003. február 26-i határozatában (lásd fenti 41. pont) bizonyosságot szerzett afelől, hogy a 176 516 euró kifizetésére jogosulatlanul került sor.
- 71 Ami a jogalap első két részét illeti, az Európai Parlament megerősíti, hogy az FID-szabályzat 16. cikke (2) bekezdésének, valamint 27. cikke (2)–(4) bekezdésének együttes olvasatából következik, hogy ez utóbbi három különböző eljárást ír elő az egyes juttatások utalását, illetve felhasználását illetően tapasztalt ellentmondás, vagy hiányosság esetén.
- 72 A 27. cikk (2) bekezdésében leírt első eljárás a képviselő pénzügyi jogainak megállapításával, valamint a költségek és juttatások kifizetésével kapcsolatos, és annak alkalmazására az érintett és az intézmény közötti értékelésbeli eltérések esetén kerül sor. Ebben az esetben, az Európai Parlament szerint a képviselő először a főtitkárhoz fordul, aki a képviselő „panaszának” helyt adhat. Amennyiben a felek között nem születik megállapodás a kérdést határozathozatal céljából – a főtitkárral és az elnökkel, illetve az Elnökséggel való esetleges konzultációt követően – a questorok elé kell utalni.
- 73 A 16. cikk (2) bekezdésében és a 27. cikk (3) bekezdésében meghatározott második eljárás célja a képviselők részére költségtérítésként és juttatásként kifizetett összegek

felhasználásának utólagos ellenőrzése, valamint a jogosulatlanul kifizetett összegek behajtása. Az Európai Parlament szerint amennyiben a főtitkár megbizonyosodik afelől, hogy a parlamenti juttatás kifizetésére jogosulatlanul került sor (mivel azokat nem az FID-szabályzatnak megfelelően használták fel), intézkedik ezen összegek behajtásáról. A 27. cikk (2) bekezdése ebben az eljárásban nem alkalmazandó, mivel annak alkalmazása a 27. cikk (3) és (4) bekezdésének alkalmazását lehetetlenné tenné, tekintettel arra, hogy kizárna minden, a főtitkár által hozott végleges határozatot.

74 A 27. cikk (4) bekezdése által előírt harmadik eljárás az olyan kivételes eseteket érinti, amelyeknél az Elnökség határozhat a parlamenti juttatások kifizetésének ideiglenes felfüggesztéséről.

75 Az Európai Parlament ezen túlmenően a költségvetési rendelet 71. és 73. cikkére is hivatkozik, hangsúlyozva, hogy a behajtási határozatnak ez utóbbi rendelet szabályait tiszteletben kell tartania. Az Európai Parlament hivatkozik továbbá a költségvetés végrehajtásáról szóló belső szabályzat 5. cikkére (lásd a fenti 15. pontot). E cikk szerint a főtitkár felhatalmazás által engedélyezésre elsődlegesen jogosult tisztviselőnek nevezhető ki. Ezzel ellentétben azonban az Elnökségnek, illetve a quaestoroknak ebben az eljárásban nem jut szerep. Az Európai Parlament megjegyzi, hogy a felperes adósságának behajtására a költségvetési rendelet 73. cikke (1) bekezdésének második albekezdése alapján, beszámítás útján került sor (lásd a fenti 18. pontot).

76 Az Európai Parlament hangsúlyozza, hogy a jelen jogvita kizárólag az FID-szabályzat 27. cikkének (3) bekezdésében foglalt eljárást érinti, nem pedig az említett cikk (2) bekezdésében előírt eljárást. Az Európai Parlament az Elsőfokú Bíróság által feltett kérdésekre adott írásbeli válaszában pontosítja, hogy valóban kedvezőbbnek ítélte együtt alkalmazni az FID-szabályzat 16. cikke (2) bekezdését és a 27. cikk (3) bekezdését.

- 77 Ami a felperes 2003. április 21-i levelét illeti (lásd a fenti 67. pontot), az Európai Parlament megjegyzi, hogy az nem indíthatta el az FID-szabályzat 27. cikke (2) bekezdésében foglalt eljárást, mivel a főtitkár ekkor még nem hozott végleges döntést.
- 78 Ezen túlmenően az Európai Parlament kifejtette, hogy az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdésében meghatározott eljárás sem került alkalmazásra. Az FID-szabályzat 27. cikke (3) bekezdésében foglalt eljárást követve az Európai Parlament nem vitatta a felperes részére kifizetendő költségtérítéseket és juttatásokat, hanem azokat részben a felperes tartozása összegének beszámítás útján való csökkentésére használta fel. Ha az Európai Parlament az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdése alapján felfüggesztette volna a juttatások kifizetését, ennek következményeképpen nem maradt volna a felperesnek az Európai Parlament felé fennálló tartozásának beszámítására szolgáló összeg.
- 79 Ebből az következne, hogy az FID-szabályzat 27. cikkének (4) bekezdése nem beszámítási eljárást, hanem lehetőséget jelent az Európai Parlament számára ahhoz, hogy tagjaira a juttatások kifizetésének ideiglenes felfüggesztésén keresztül mindaddig nyomást gyakoroljon, amíg az érintett képviselő saját elhatározásából vissza nem téríti a parlamenti juttatás címén jogosulatlanul kapott összegeket. Az Európai Parlament szerint egy ügyetlenül megfogalmazott rendelkezésről van szó, amely ebből kifolyólag jelenlegi formájában hatástalan.
- 80 Végül, az Európai Parlament hangsúlyozza, hogy a felperesnek a személyes adatok védelmére vonatkozó rendelkezések megsértésével kapcsolatos érvelése az azt alátámasztó ténybeli és jogi érvek hiányában hatástalan. Ami az EJEE 8. cikkének megsértését illeti, az Európai Parlament ennek a jogalpnak az elfogadhatatlanságára hivatkozik, amelyet arra alapoz, hogy egy a jogalap először a válaszban szerepel.

- 81 Ami az FID-szabályzat 16. és 27. cikkében foglalt három eljárás vizsgálatát, valamint ezek közül a jelen ügyben a második eljárás alkalmazását illeti, a Spanyol Királyság osztja az Európai Parlament érvelését. Ebből az következne, hogy a 16. cikk (2) bekezdése és a 27. cikk (3) bekezdése képezi a megtámadott határozat megfelelő jogalapját.
- 82 A Spanyol Királyság a tárgyalás során kiegészítésképpen néhány gondolatot ismertetett annak esetleges következményeire vonatkozóan, ha az Elsőfokú Bíróság azt állapítaná meg, hogy az Európai Parlamentnek az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdését kellett volna jogalappul megjelölnie. Ebben az esetben a megtámadott határozat megsemmisítése az ügyet a megtámadott határozatot megelőző stádiumba helyezné vissza, és lehetőséget teremtene az eljárás rendezésére. Ennek keretében a Spanyol Királyság hivatkozott az Elsőfokú Bíróság T-2/95. sz., Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ügyben 1998. október 15-én hozott ítéletére (EBHT 1998., II-3939. o.). A Spanyol Királyság elemzése szerint az Elsőfokú Bíróság inspirációt meríthetne ezen ítélet 91. pontjából, és kijelenthetné, hogy amennyiben a megtámadott határozatot ezen az alapon meg is kell semmisíteni, nincs helye az annak elfogadásához vezető igazgatási eljárás teljes egészének megkérdőjelezésére.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

– Az első jogalap első két részéről

- 83 Az első, az FID-szabályzat 27. cikke (2) bekezdésének megsértésén alapuló részt illetően meg kell állapítani, hogy ez a rendelkezés olyan eljárást ír elő, amely az FID-szabályzat alkalmazásával kapcsolatban valamely képviselő és a főtitkár között felmerülő nézeteltérések esetén való döntést a quaestorok hatáskörébe utalja. Ez olyan általános érvényű rendelkezés, amely a különös szabályokra figyelemmel az e szabályzat által szabályozott területek összességét érinti (biztosítási kötvények, nyelvtanfolyamok, nyugdíj, egészségügyi költségek stb.). Meg kell tehát állapítani, hogy a szabály általános rendelkezést fogalmaz meg a 16. cikk (2) bekezdéséhez,

illetve a 27. cikk (3) és (4) bekezdéséhez képest, amelyek különösen a jogosulatlanul kifizetett parlamenti költségtérítések visszafizetésével kapcsolatos nézeteltéréseket érintik. Következésképpen a különös szabályokra tekintettel a 27. cikk (2) bekezdését a jogosulatlanul kifizetett parlamenti költségtérítések tárgyában nem kell alkalmazni (lásd analógia útján a Bíróság C-469/93. sz. Chiquita Italia ügyben 1995. december 12-én hozott ítéletének [EBHT 1995., I-4533. o.] 61. pontját, valamint a C-444/00. sz. Mayer Parry Recycling ügyben 2003. június 19-én hozott ítéletének (EBHT 2003., I-6163. o.) 49–57. pontját). Az első jogalap első részét tehát megalapozatlanság okán el kell utasítani.

- 84 A második, az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdésének megsértésén alapuló részt illetően előzetesen pontosítani kell, hogy a megtámadott határozat alapvetően két részt tartalmaz, nevezetesen egyrészt a főtítkár arra vonatkozó megállapítását, hogy a benne szereplő összegeknek a felperes részére történt kifizetésére jogalap nélkül került sor, és azok behajtásának van helye, valamint másrészt a behajtásnak a felperes részére kifizetendő juttatások beszámítása útján való végrehajtására vonatkozó döntést.
- 85 A jogalapnak ezen része kizárólag a megtámadott határozat második részének jogszerűségét illeti. E tekintetben meg kell vizsgálni először is azt, hogy ez a bekezdés valóban egy beszámítási eljárást ír-e le, és amennyiben igen, úgy ez az eljárás, mint *lex specialis*, megelőzi-e az említett szabályzat 16. cikke (2) bekezdésében, valamint 27. cikke (3) bekezdésében előírt eljárásokat.
- 86 Az első ponttal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság megjegyzi, hogy a 27. cikk (4) bekezdése ugyanis beszámítási eljárást ír le. Ez a megállapítás a következő elemeken alapul. Először is a 27. cikk (4) bekezdése hivatkozik a költségvetési rendelet 73. cikkére, valamint ez utóbbi cikk végrehajtási rendelkezéseire. A költségvetési rendelet 73. cikke (1) bekezdésének második albekezdése előírja, hogy minden intézmény számvitelért felelős tisztviselőjének úgy kell beszélnie az összegeket, hogy ellentételezi azon egyenértékű követelésekkel, amelyek a Közösségek terhére állnak fenn az olyan adósokkal szemben, akiknek szintén vannak a Közösségekkel szemben nem vitatott, meghatározott összegű és esedékes követeléseik.

- 87 Egyébiránt a 2342/2002/EK rendelet – a költségvetési rendelet 71. és 73. cikkének végrehajtására vonatkozó – 78. cikke (3) bekezdésének d) és f) pontjából, valamint 83. és 84. cikkéből következik, hogy minden intézmény köteles a közösségi követelések behajtását elsősorban beszámítás útján megoldani, és (részleges vagy teljes) behajthatatlanság esetén köteles a behajtásra vonatkozó minden egyéb jogi eljárást megindítani (előzetesen nyújtott biztosítékok érvényesítése, végrehajtás a költségvetési rendelet 72. cikkének (2) bekezdésével összhangban, vagy jogi eljárással biztosított beszédési határozat útján).
- 88 Meg kell azonban jegyezni, hogy az Európai Parlament által javasolt értelmezés, amely szerint az FID-szabályzat 27. cikkének (4) bekezdése az intézmény számára lehetővé teszi a képviselőnek járó juttatások kifizetésének teljes vagy részleges felfüggesztését mindaddig, amíg az érintett képviselő saját elhatározásából vissza nem téríti a parlamenti juttatás címén jogosulatlanul kapott összegeket, anélkül hogy erre a képviselő a neki járó, de felfüggesztett összegeket felhasználhatná, ellentétes az arányosság követelményével.
- 89 E tekintetben az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az arányosság elve, amely a közösségi jog általános jogelvei közé tartozik, megköveteli, hogy a közösségi intézmények aktusai ne haladják meg a szóban forgó rendelkezés által kitűzött jogos cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani, és az okozott kellemetlenségek nem lehetnek aránytalanok az elérendő célhoz képest (lásd a Bíróság C-41/03. P. sz., Rica Foods kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítéletének 85. pontját [EBHT 2005., I-6879. o.]), valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 90 Ezen túlmenően az arányosság elve a közösségi jog rendelkezéseinek értelmezési szempontja is (e tekintetben lásd a Bíróság C-459/99. sz. MRAX-ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6591. o.] 61. és 62. pontját; az Elsőfokú

Bíróság T-37/97 sz., *Forges de Clabecq kontra Bizottság* ügyben 1999. március 25-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-859. o.] 128. pontját és a T-14/98. sz., *Hautala kontra Tanács* ügyben 1999. július 19-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2489. o.] 87. pontját), mégpedig oly módon, hogy egy adott rendelkezés különböző értelmezési lehetőségei közül az említett elvnek megfelelőt kell választani.

91 A jelen esetben az Európai Parlament által javasolt értelmezés a képviselővel szembeni kényszerítő intézkedést jelent (egyes juttatásainak felfüggesztése a célból, hogy a képviselő saját elhatározásából fizesse vissza a jogosulatlanul kapott összegeket), miközben a költségvetési rendelet 73. cikkének és végrehajtási rendelkezéseinek megfelelően végrehajtott beszámítás elegendő ahhoz, hogy a jogosulatlan kifizetés beszédese érdekében az intézmény érdekét szolgálja. Az ilyen értelmezés a fenti 87. pontban hivatkozott cikkekkel is ellentétes volna, amelyek előírják, hogy minden intézmény a közösségi követelések behajtását a beszédese egyéb módjaihoz képest elsősorban beszámítás útján köteles megoldani. Az Európai Parlament által javasolt értelmezés tehát az érintett képviselőnek esetleg aránytalan kellemetlenségeket okozó határozat elfogadását eredményezhetné.

92 Egyébiránt az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdésének azon kifejezései, mint az „ideiglenesen”, és „a képviselő által jogosulatlanul felhasznált összegek visszafizetéséig”, nem az Európai Parlament értelmezését erősítik. Valójában az „ideiglenesen” szó jelentését a cikk maga határozza meg, tudniillik a képviselő által jogosulatlanul felhasznált összegek visszafizetéséig. A „visszafizetés” nem jelent feltétlenül kifizetést, hanem beszámítás útján való megtérítést is jelölhet, amely a kölcsönös követelések egymást kioltó módszerét valósítja meg (e tekintetben lásd a Bíróság C-87/01. P. sz., *Bizottság kontra CCRE* ügyben 2003. július 10-én hozott ítéletének [EBHT 2003., I-7617. o.] 59. pontját).

93 Az Európai Parlament egyébként a tárgyalás során egy szóbeli kérdésre adott válaszában megerősítette, hogy az Elnökség az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdé-

sének elfogadásával az ugyanezen cikk (3) bekezdésében foglalt eljáráshoz képest különös szabályt kívánt létrehozni, amely bizonyos eljárási biztosítékokat állapít meg a képviselő javára, akinek tartozása beszámítás útján kerül behajtásra.

- 94 Ezen túlmenően az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a quaestoroknak a főtitkárral folytatott 2004. január 14-i megbeszéléséről készült összefoglalóból (amelyet az Európai Parlament az Elsőfokú Bíróság kérésére nyújtott be) az derül ki, hogy a 27. cikk (3) és (4) bekezdésének alkalmazásához szükséges feltételek teljesültek, hogy a végleges határozatot az Elnökség hozza meg, valamint az, hogy a főtitkár felkérését kapott arra, hogy az Elnökség megkeresése előtt hallgassa meg a felperest; ez mind a 27. cikk (4) bekezdésére utal.
- 95 Az FID-szabályzat 16. cikkének (2) bekezdése, 27. cikkének (3) bekezdése és 27. cikkének (4) bekezdése közötti általános-különös kapcsolatot illetően az Elsőfokú Bíróság kimondja, hogy az utóbbi bekezdés az abban az esetben követendő eljárást határozza meg, amelyben a behajtás azon módszerének alkalmazása van előírva (beszámítás), amely egy adott képviselőnek annak érdekében fizetendő juttatásokat érinti, hogy képviselői feladatait hatékonyan láthassa el, ügyelve arra, hogy a képviselő valóban hatékonyan teljesíthesse megbízatását. Ennek érdekében e bekezdés egy sor eljárási és anyagi garanciát ír elő (a quaestorokkal való előzetes konzultációt, a határozathozatalra vonatkozó hatáskör testületi szervre, a jelen esetben az Elnökségre való átruházását, a képviselő megbízatása hatékony gyakorlásának védelmét, és végül az érintett képviselő előzetes meghallgatását). Mivel ez a rendelkezés egy vagy több jogosulatlanul kifizetett juttatás behajtásának meghatározott módját írja elő, ezt az FID-szabályzat 16. cikkének (2) bekezdéséhez és 27. cikkének (3) bekezdéséhez képest *lex specialis*-nak kell tekinteni, ami egyébként alátámasztja ez utóbbi bekezdés után való elhelyezését.
- 96 Az FID-szabályzat 27. cikke (4) bekezdése elején található „kivételes esetben” kitételt ebben az összefüggésben kell értelmezni, megerősítve, hogy a beszámítást kizárólag az előző pontban említett biztosítékok vizsgálatát követően lehet alkalmazni.

- 97 Az Elsőfokú Bíróság tehát úgy véli, hogy az Európai Parlament 2003 februárjában az FID-szabályzat új (4) bekezdéssel való kiegészítésével azt kívánta előírni, hogy amennyiben lehetőség van valamely képviselő tartozásának a neki járó juttatások beszámítása útján való behajtására, ezt kizárólag az említett cikk (4) bekezdésében előírt eljárással lehessen végrehajtani. Mivel tehát a főtitkár nem volt jogosult a kérdéses beszámítást anélkül elrendelni, hogy arra őt az Elnökség az e rendelkezés által előírt eljárásban felhatalmazta volna, a megtámadott határozatot az ilyen beszámítást előíró részében meg kell semmisíteni.
- 98 A Spanyol Királyság azzal kapcsolatos észrevételeit illetően, hogy milyen lehetőségek vannak e hiba orvoslására, az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy az EK 233. cikk szerint az Elsőfokú Bíróságnak nem feladata meghatározni, mit kell tennie egy adott intézménynek a valamely aktust egészben vagy részben megsemmisítő ítéletet követően. Az érintett intézménynek viszont kötelessége a megsemmisítő határozat végrehajtásához szükséges intézkedéseket meghozni (az Elsőfokú Bíróság T-67/94. sz., Ladbroke Racing kontra Bizottság ügyben 1998. január 27-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-1. o.] 200. pontja).
- 99 A megtámadott határozatot tehát, azon részében, amelyben a kérdéses összeg behajtását beszámítás útján írja elő, meg kell semmisíteni.
- 100 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy meg kell vizsgálni a kereset alátámasztására felhozott egyéb jogalapok megalapozottságát, amennyiben azok a felperesnek a megtámadott határozatban megállapított, az Európai Parlament felé fennálló tartozásának visszafizetésére vonatkozó kötelezettsége fennállását és mértékét érintik.

– Az első jogalap harmadik, negyedik és ötödik részéről

- 101 A harmadik, a védelemhez való jog megsértésén alapuló részt a harmadik jogalap keretében kell vizsgálni.
- 102 Ami az Európai Parlamenttel perben álló képviselők nevének nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban az egyenlőség elvének, valamint a személyes adatok védelmére vonatkozó rendelkezéseknek a sérelmét illeti (lásd a fenti 69. pontban), elég azt megállapítani, hogy a felperes nem jelöli meg sem az Európai Parlament azon meghatározott cselekményeit, amelyek alkalmasak egy ilyen sérelem előidézésére, sem a továbbított adatokat, sem pedig az ilyen továbbítás és a megtámadott határozat között fennálló kapcsolatot. Egy, a jelen ügygel kapcsolatos újságcikkeket összegyűjtő sajtóközlemény közzététele nem valósít meg a megtámadott határozattal kapcsolatos cselekményt. Megállapítható egyébként, hogy a kérdéses cikkeket az Európai Parlamenttel kapcsolatban nem álló személyek írták. Az első jogalap harmadik részét ezért el kell utasítani.
- 103 Végül, a jelen jogalapnak az FID-szabályzat 27. cikke (3) bekezdésének sérelmével kapcsolatos részét illetően, amely rendelkezés szerint a főtitkár a quaestorokkal való konzultáció nélkül már 2003. február 26-i határozata óta bizonyosságot szerzett arról, hogy a 176 516 eurót kitevő összeg jogosulatlanul került kifizetésre (lásd a fenti 70. pontot), ezt az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 44. cikke 1. §-ának c) pontja, és 48. cikke 2. §-ának első albekezdése értelmében elfogadhatatlanság okán el kell utasítani. Valójában a felperes csak válaszában 30–32. pontjában hivatkozik erre a jogalapra, míg az ennek alátámasztására felhozott tények (az Elnökség 2003. február 12-i határozata és a főtitkár 2003. február 26-i levele) az eljárás alatt nem merültek fel.

A „tárgyilagosság és a pártatlanság elvének” sérelmén alapuló második jogalapról

A felek érvei

- 104 A felperes elsősorban azt állítja, hogy nem létezik olyan szabályozás, amely az Európai Parlament politikai csoportjainak befolyásával és kényszerítő erejével szemben az Elnökség függetlenségét és pártatlanságát biztosítaná.
- 105 A felperes másodsorban azt is előadja, hogy a peres eljárás részét képezi a baszk függetlenségért harcolók, és nevezetesen az EH/B politikai tevékenységének kriminalizációját célzó, 2002-ben azon parlamenti csoportok szóvivője és spanyol politikai pártok által tartott sajtótájékoztatóval induló kampánynak, amelyek nyomást gyakoroltak annak érdekében, hogy az intézmény vizsgálatot indítson.
- 106 A felperes számos, az ügy politikai összefüggéseit bemutató újságcikket nyújt be. A felperes hangsúlyozza, hogy az Európai Parlament azon képviselői, akik nem tagjai az Elnökségnek, bizalmas információkhoz jutottak, és őt kedvezőtlenül érintő megjegyzéseket tettek, miközben ő magának nem volt tudomása az Elnökség 2003. február 12-i határozatának tartalmáról. A felperes hivatkozik továbbá az Európai Parlament három alelnökének ellene irányuló állításaira és szóbeli támadásaira is.
- 107 Az Európai Parlament három spanyol alelnökének nyomására tekintettel, a felperes szerint az Elnökség minden tagja habozott vele szemben kedvező, vagy legalábbis semleges álláspontot képviselni.

- 108 Az Európai Parlament először is azt hangsúlyozza, hogy az Elnökség nem hozott a felperest érintő határozatot, másrészt pedig azt, hogy a felperes nem határozza meg, hogy kifogásai mennyiben kapcsolódnak a megtámadott határozathoz.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 109 Meg kell állapítani, hogy a felperes kifogásai az Elnökség cselekményei ellen irányulnak, nem pedig a megtámadott határozat ellen, amely határozatot a főtktár hozta meg. Ebből az következik, hogy ezek a kifogások nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségét (lásd ebben az értelemben az Elsőfokú Bíróság T-191/98. sz., T-212/98–T-214/98. sz., Atlantic Container Line és társai kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3275. o.] 471. pontját).
- 110 Valójában, még ha az Elnökség az igazgatási eljárás során határozatokat hozott is, azok közül egyik sem képezi a megtámadott határozat jogalapját. Ebből az következik, hogy a felperes nem hivatkozhat az Elnökség határozatainak állítólagos hibáira mint a megtámadott határozat megsemmisítését előidéző jogaalpra.
- 111 Mindenesetre az Elnökség függetlenségét és pártatlanságát biztosító szabályozás hiányával kapcsolatos kifogás nem megalapozott, mivel az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy a közösségi jogrendben az igazgatási eljárásokban biztosított garanciák között szerepel nevezetesen a gondos ügyintézés elve, amelyhez kapcsolódik a hatáskörrel rendelkező intézmény azon kötelezettsége, hogy gondosan és pártatlanul vizsgálja meg az adott eset összes lényeges körülményét (a Bíróság C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én

hozott ítéletének [EBHT 1991., I-5469. o.] 14. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-44/90. sz., La Cinq kontra Bizottság ügyben 1992. január 24-én hozott ítéletének [EBHT 1992., II-1. o.] 86. pontja, valamint a T-70/99. sz., Alpharma kontra Bizottság ügyben 2002. szeptember 11-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-3495. o.] 182. pontja). A felperes kötelezettsége lett volna tehát az, hogy ezen elv megsértésére vonatkozóan bizonyítékkal szolgáljon, amelyet azonban nem tett meg.

- 112 Ami a felperesnek a fenti 105. és 106. pontban említett állításait illeti, az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy nem bírnak jelentőséggel, mivel harmadik személyek (a spanyol hatóságok, a spanyol politikai pártok képviselői, a parlamenti csoportok szóvivője, az Európai Parlament képviselői és a média) olyan cselekményeire hivatkoznak, amelyek a megtámadott határozattal semmiféle kapcsolatban nincsenek. Az Elnökség alelnökeivel szemben megfogalmazott kifogások ugyancsak nem bírnak jelentőséggel, mivel az Elnökség határozatai, nevezetesen amennyiben az Európai Parlamentnek a felperessel szemben fennálló követelése tényéről és összegéről rendelkeznek, nem képezik a megtámadott határozat jogalapját. Következésképpen a második jogalapot el kell utasítani.

A harmadik, a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog tiszteletben tartásának sérelmén alapuló jogalapról

A felek érvei

- 113 A felperes, állítása szerint, nem kapta meg a főtitkárnak a quaestorok számára – az Elnökségtől 2002. április 8-án kapott megbízatása értelmében – készített jelentést. A főtitkár a felperestől egyébként megtagadta az Elnökség 2003. február 12-i határozatát megalapozó iratokba való betekintés engedélyezését. Ezen túlmenően a felperes a quaestorokkal folytatott 2004. január 14-i konzultáció eredményéről sem kapott tájékoztatást. Egyébiránt a quaestorok, akikkel 2004. február 9-ét megelőzően konzultáltak, nem vehették figyelembe a felperes ekkor tett észrevételeit. Végül, az Európai Parlament nem küldhette meg a felperes részére sem az Elnökség vitáinak összefoglalását, sem pedig az Elnökségnek az elfogadott intézkedésekre vonatkozó szavazásának eredményeit.

- 114 Ami az 1049/2001/EK rendeletnek a főtitkár által hivatkozott 4. cikke (3) bekezdését illeti, a felperes megjegyzi, hogy az Európai Parlament nem bizonyította, hogy az említett dokumentumok hozzáférhetővé tétele miképpen jelentette volna a határozathozatali folyamat, a titkos eljárás, a szakmai titok, illetve az üzleti titok súlyos sérelmét, ahogyan azt az említett rendelkezés megköveteli.
- 115 A felperes szerint az Európai Parlament tévesen alkalmazta a jogot azzal, hogy őt az 1049/2001/EK rendelet értelmében véve „harmadik”, a „nyilvánossághoz” tartozó személynek minősítette. Ténylegesen, mint a közvetlenül „eljárás alá vont” személy, a felperes az ügyben „félnek” minősül.
- 116 Az Európai Parlament kifejti, hogy az Elnökség 2003. február 12-én nem hozott a felperest érintő határozatot, következésképpen tehát egy ilyen döntéshez vezető iratanyag sem létezett. Mindenesetre a főtitkár azért hivatkozott az 1049/2001/EK rendelet 4. cikkének (3) bekezdésére, és nevezetesen arra a tényre, hogy az intézmény még nem hozott végleges határozatot, hogy ezzel igazolja azt, hogy az Európai Parlament miért utasította el a felperes kérését.
- 117 A felperes 2004. március 1-jei iratbetekintésre vonatkozó második kérelmét illetően az Európai Parlament azt állítja, hogy az iratbetekintést a felperesnek sosem tiltotta meg, és hogy a felperes még mindig élhet ezzel a joggal, ahogyan arról a 2004. március 31-i levélben tájékoztatást kapott (lásd a fenti 55. pontot).

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 118 A védelemhez való jog általános elve szerint annak, aki ellen a közösségi adminisztráció keresetet indít, lehetőséget kell kapnia arra, hogy véleményt alkosson minden olyan dokumentumról, amelyet az ellene keresetet indító intézmény vele szemben kíván felhasználni. Amennyiben adott személy nem kapott ilyen lehetőséget, a hozzáférhetővé nem tett dokumentumok bizonyítékként nem használhatók fel ellene. Mindenesetre ezeknek az adminisztráció által felhasznált egyes dokumentumoknak a kizárása csak abban az esetben bír jelentőséggel, ha a keresetet csak ezen dokumentumokra való hivatkozással lehetne alátámasztani (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-191/98. P. sz., Tzoanos kontra Bizottság ügyben 1999. november 18-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-8223. o.] 34. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-24/98. és T-241/99. sz., E kontra Bizottság ügyben 2001. július 3-án hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2001., I-A-149. o. és II-681. o.] 92. pontját). Az Elsőfokú Bíróságnak meg kell vizsgálnia, hogy a felperes által jelzett dokumentumok hozzáférhetővé tételének hiánya a felperest illetően hátrányosan befolyásolhatta-e az eljárás lefolytatását, illetve a megtámadott határozat tartalmát (a fent hivatkozott E kontra Bizottság ítélet 93. pontja).
- 119 Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság az igazgatási eljárást lezáró határozat elleni jogorvoslat keretében pervezető intézkedéseket rendelhet el, és engedélyezheti az iratok összességébe való betekintést annak megállapítása érdekében, hogy egy adott dokumentumba való betekintés megtagadása kedvezőtlenül befolyásolhatja-e a felperes védekezését (lásd analógia útján a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 102. pontját).
- 120 Ami a quaestorokkal folytatott 2004. január 14-i konzultációt illeti, az Európai Parlament – a pervezető intézkedések keretében – elkészítette az ezzel kapcsolatos összefoglalót. A felperes saját részéről nem tett észrevételt azzal kapcsolatban, hogy e dokumentum vele történő közlésének elmaradása mennyiben befolyásolta kedvezőtlenül a védekezését és érintette hátrányosan az igazgatási eljárás

kimenetelét. A felperes által ezzel az összefoglalóval kapcsolatban tett egyetlen kifogás az, hogy a főtitkár által a quaestoroknak ezen konzultáció során előadottakkal ellentétben a felperes soha sem ismerte el az Európai Parlament azon elméletét, amely szerint a kérdéses összeg részére történő kifizetésére jogosulatlanul került sor, hanem éppen ellenkezőleg, mindig is ellentmondott annak. E tekintetben elég azt megjegyezni, hogy a megtámadott határozat nem a felperes részéről történt elismerés alapján döntött, hanem a könyvvizsgálat eredménye és az azt követően a felperes által benyújtott bizonylatok alapján (lásd a fenti 39. és 41. pontot). Itt kell megemlíteni, hogy a quaestorokkal való konzultáció az intézmény engedélyezésre jogosult tisztviselőjét, a főtitkárt nem köti egy olyan követelés megállapítását illetően, amely egy parlamenti juttatásnak az FID-szabályzatnak megfelelő felhasználását igazoló bizonyítékok hiányán alapul. Következésképpen a quaestorokkal folytatott 2004. január 14-i konzultációról közölt összefoglaló nyilvánosságra hozatalának hiánya nem okozta a felperes védelemhez való jogának sérelmét.

121 Egyébiránt az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy vélelmezni kell az olyan dokumentum nemlétezését, amellyel kapcsolatban iratbetekintést kértek, és amellyel kapcsolatban az érintett intézmény a dokumentum nemlétezésére utaló választ adott. Olyan megdönthető vélelemről van azonban szó, amelynek ellenkezőjét a felperes bármely a releváns és ellentmondásmentes bizonyítékkal bizonyíthatja (lásd az Elsőfokú Bíróság T-5/02. sz., Tetra Laval kontra Bizottság ügyben 2002. október 25-én hozott ítéletét [EBHT 2002., II-4381. o., 95. pont], valamint a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

122 Az Európai Parlament az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszában kijelentette, hogy a 2002. április 8-i határozatot követően a főtitkár a quaestorok részére semmiféle jelentést nem készített. Tekintettel arra, hogy a felperes nem nyújtott be az e nyilatkozat megkérdőjelezésére alkalmas releváns és ellentmondásmentes bizonyítékot, ezt az érvelést el kell utasítani.

123 Továbbá, az Európai Parlamentnek az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válasza szerint az Elnökség 2003. február 12-i határozatához vezető iratanyag sem

létezik. A felperes nem terjesztett elő az Európai Parlament ezen kijelentését megkérdőjelező érveket.

- 124 Ami a felperesnek azt az állítását illeti, amely szerint az ő meghallgatására a főtitkárnak a quaestorokkal folytatott konzultációját követően került sor, úgy, hogy a quaestorok nem vehették figyelembe a felperes észrevételeit, emlékeztetni kell arra, hogy mivel a quaestorokkal folytatott konzultáció a főtitkárt a bizonyítékok hiányának következményeit megállapító határozata tekintetében nem köti, az a tény, hogy a felperes meghallgatására az említett konzultációt követően került sor, nem sérti a védelemhez való jogot.
- 125 Ami a felperesnek azokat az érveit illeti, melyek szerint vele nem közölték az Elnökség vitáiról és szavazás eredményéről szóló összefoglalót, meg kell jegyezni, hogy jelentőséggel nem bíró dokumentumokról van szó, mivel azok nem kapcsolódnak a megtámadott határozathoz, amilyből az következik, hogy a felperes nem hivatkozhat sikeresen a közlés elmaradására (lásd analógia útján az Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 119. pontban hivatkozott ítélet 126. pontját). Következésképpen a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A negyedik, a határozatok közlésére vonatkozó szabályok megsértésén alapuló jogalapról

A felek érvei

- 126 A felperes szerint a főtitkár felhatalmazásának alapját képező 2003. február 12-i határozatot vele csak kifejezett kérésére közölték. A felperes előadja továbbá, hogy a

quaestorokkal folytatott 2004. január 14-i konzultáció alapján hozott határozatról nem kapott értesítést.

- 127 A felperes előadja, hogy az intézmények arra vonatkozó kötelezettsége, hogy az érintettekkel közöljenek az érintettek jogait vagy érdekeit érintő minden határozatot, és tájékoztassák őket a jogorvoslati lehetőségekről és az ezekhez kapcsolódó határidőkről, a közösségi jog általános elveiből és az Európai Parlament képviselőinek és alkalmazottainak kötelezettségeiről szóló iránymutatásból (HL 2000. C 97., 1. o.) (a továbbiakban: kötelezettségekről szóló iránymutatás) következik. A felperes megemlíti, hogy ez utóbbi iránymutatás III. részének A6. pontja kimondja, hogy „amennyiben egy határozat jogorvoslat tárgya lehet, ezt világosan jelezni kell a jogorvoslat benyújtásához szükséges minden információval együtt”.
- 128 Az Európai Parlament megjegyzi, hogy a felperest érintő, 2003. február 12-án hozott tényleges határozat hiányában nem volt olyan határozat, amelyet a felperessel közölni lehetett volna, ezért következésképpen nem volt szükség a jogorvoslatok határidejének és módjainak közlésére sem. Ami a kötelezettségekről szóló iránymutatást illeti, az Európai Parlament a felperes érvelésének elfogadhatatlanságára hivatkozik azzal az indokkal, hogy a felperes azt első alkalommal a válaszában fogalmazta meg. Egyébiránt a jogorvoslat határidejéről és módjairól való tájékoztatásra vonatkozó esetleges (az Európai Parlament által vitatott) kötelezettség teljesítésére a főtitkár 2003. április 16-i és 2004. március 31-i levelei keretében amúgy is sor került (lásd a fenti 43. és 55. pontot). Az Európai Parlament azt is előadja, hogy a kötelezettségekről szóló iránymutatás hivatkozott pontja csak az intézménynek az európai állampolgárokkal, nem pedig saját tagjaival való viszonyára vonatkozik

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 129 Az Elnökség 2003. február 12-i határozatának közlését illetően elég azt megjegyezni, hogy az nem képezi sem a megtámadott határozatot, sem annak jogalapját, valamint hogy azt a felperessel 2003. február 20-án telefax útján közölték. Ilyen körülmények

között nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a közlésre a felperes kérésére került-e sor.

- 130 Ami a quaestorokkal folytatott 2004. január 14-i konzultáció eredményének közlését illeti, ez a kifogás megegyezik a védelemhez való jog megsértésén alapuló jogalappal, amely már elutasításra került.
- 131 Végül, a megtámadott határozatban az igénybe vehető jogorvoslatok határidejének és módjainak feltüntetésével kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a közösségi jog egyetlen kifejezett rendelkezése sem ró az intézményekre olyan általános kötelezettséget, amelynek alapján azok kötelesek lennének a jogi aktusok címzettjeit tájékoztatni a lehetséges jogorvoslatokról, illetve azok határidejéről (a Bíróság C-153/98. P. sz., Guérin automobiles kontra Bizottság ügyben 1999. március 5-én hozott végzésének [EBHT 1999., 1441. o.] 13. és 15. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-145/98. sz., ADT Projekt kontra Bizottság ügyben 2000. február 24-én hozott ítéletének [EBHT 2000., II-387. o.] 210. pontja). Azon kötelezettségek tekintetében, amelyeket az intézmény a kötelezettségekről szóló iránymutatás elfogadásával magára kötelezőnek ismert el, a tény, hogy a megtámadott határozatban nincs feltüntetve a bírósági jogorvoslat lehetősége, valóban az említett iránymutatás által előírt kötelezettségek megsértését jelentheti (lásd analógia útján az Elsőfokú Bíróság T-218/01. sz., Laboratoire Monique Rémy kontra Bizottság ügyben 2002. március 21-én hozott végzésének [EBHT 2002., II-2139. o.] 25. pontját). Egy ilyen kötelezettség megsértése azonban nem jelenti a lényeges alaki követelmények – a megtámadott határozat jogszerűségét érintő – megsértését. A fentiekből következően a negyedik jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik, az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló kifogásról

A felek érvei

- 132 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen, mivel az nem jelöli meg, hogy a felperes által az eljárás során a főtítkárra rendelkezésére bocsátott

bizonylatok miért nem felelnek meg az FID-szabályzatnak. A felperes hangsúlyozza, hogy egyes tartozások kifizetésére csak a francia hatóságok által lefoglalt összeg visszafizetését követően kerülhet sor. Ebből a felperes szerint az következik, hogy a kötelezettségeinek teljesítését alátámasztó bizonyítékok benyújtására vonatkozó elvárás indokolása elégtelen, tekintettel arra, hogy ezek létezése nem vitatott.

- 133 Az Európai Parlament szerint a megtámadott határozat megjelöli a megtérítendő összeget, a megtérítés okát, valamint az említett összeg kiszámításának módját. Ezen túlmenően az Európai Parlament emlékeztet arra, hogy általában az indokolási kötelezettség kevésbé széles körű akkor, ha az érdekelt részletesen követte a határozat kidolgozásának folyamatát, és – a megtámadott határozat által hivatkozott, az érdekelttel közölt könyvvizsgálói jelentésen keresztül – ismeri azokat az okokat, amelyek alapján az intézmény úgy véli, hogy a vitatott költségek nem a költségvetést terhelik.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 134 Emlékeztetni kell arra, hogy az indokolást a szóban forgó aktus természetéhez kell igazítani, és ebből az indokolásból világosan és egyértelműen ki kell tűnnie a kifogásolt aktust kibocsátó intézmény érvelésének úgy, hogy az lehetővé tegye az érintettek számára a meghozott intézkedések indokainak megismerését és a hatáskörrel rendelkező bíróság számára a felülvizsgálat gyakorlását (lásd a Bíróság C-289/97. sz. Eridania-ügyben 2000. július 6-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-5409. o.] 38. pontját, valamint C-340/98. sz., Olaszország kontra Tanács ügyben 2002. március 14-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-2663. o.] 58. pontját).
- 135 A felperesnek megküldött könyvvizsgálói jelentésre hivatkozó ítélet egyébiránt megfelelően indokoltnak tekinthető (e tekintetben lásd az Elsőfokú Bíróság T-551/93., T-231/94–T-234/94. sz., Industrias Pesqueras Campos és társai kontra Bizottság ügyben 1996. április 24-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-247. o.] 142–

144. pontját és a T-137/01. sz., Stadtsportverband Neuss kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 17-én hozott ítéletének [EBHT 2003., II-3103. o.] 52–58. pontját).

- 136 A jelen esetben a megtámadott határozat kifejezetten hivatkozik a 2002 decemberében elvégzett könyvvizsgálatra. Ennek a könyvvizsgálói jelentésnek egy példányát a felperes az Európai Parlament pénzügyi igazgatójának 2003. január 9-i levelében kapta meg. A felperes az erre a jelentésre vonatkozó észrevételeit írásban nyújtotta be (lásd a fenti 34. és 37. pontot). Ugyanígy, a megtámadott határozat hivatkozik a felperes által a könyvvizsgálatot követően benyújtott bizonyítékokra, valamint a havi 3000 euró összegű, a tartozás kiegyenlítésére fizetett, összesen 58 155,82 eurót kitevő törlesztőrészletekre is. Ilyen körülmények között a felperesnek megküldött könyvvizsgálói jelentésre való kifejezett hivatkozást a megtámadott határozat indokolásával kapcsolatos követelményeket illetően elégségesnek kell tekinteni (az *Industrias Pesqueras Campos és társai kontra Bizottság* ügyben hozott, a fenti 135. pontban hivatkozott ítélet 144. pontja).
- 137 A felperes továbbá részletesen követte a megtámadott határozat kidolgozását, és – a könyvvizsgálói jelentésnek, valamint az Európai Parlament részére benyújtott bizonylatainak köszönhetően – ismeri azokat a tényeket, amelyekre alapozva a főtitkár a tartozás pontos összegét megállapította (lásd a fenti 37., 39., 41. és 51. pontot).
- 138 Az egyes bizonylatok figyelembe nem vételével kapcsolatos érvek nem az indokolás létezését, illetve megfelelőségét érintik, hanem az indokok megalapozottságát, amely a megtámadott határozat jogszerűségével kapcsolatos (lásd ebben az értelemben a *Bíróság C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság* ügyben 2001. március 22-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-2481. o.] 35. pontját), és ennek megfelelően azok vizsgálatára a nyolcadik jogalap keretében kerül majd sor. A fentiekből következően az ötödik jogalapot el kell utasítani.

A hatodik, az egyenlőség elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésén alapuló jogalapról

A felek érvei

- 139 A felperes hangsúlyozza, hogy még ha őt nem is az általában – a Számvevőszék által – megállapítotthoz hasonló visszaélésekkel vádolták is meg, az ellene hozott intézkedésekre korábban nem volt példa. Ez az egyenlőség elvének és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértését jelenti.
- 140 Az Európai Parlament válaszában kifejti, hogy az esetleges vagy fennálló visszaéléseket a főtitkár vizsgálja ki, és azokat illetően már került sor jogosulatlanul kifizetett összegek behajtására.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 141 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy az egyenlő bánásmód elvét össze kell békíteni a jogszerűség elvével, amely szerint senki sem hivatkozhat igényének alátámasztásaként a más javára elkövetett jogellenes cselekményekre (a Bíróság 188/83. sz., Witte kontra Európai Parlament ügyben 1984. október 9-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3465. o.] 15. pontja; 134/84. sz., Williams kontra Számvevőszék ügyben 1985. július 4-én hozott ítéletének [EBHT 1985., 2225. o.] 14. pontja és a fenti 134. pontban hivatkozott Olaszország kontra Tanács ügyben hozott ítélet 87–93. pontja).
- 142 A fentieknek megfelelően tehát, még ha a felperesnek a más képviselők előnyére a parlamenti juttatások felhasználása ellenőrzésének hiányából, illetve elégtelenségéből eredően elkövetett jogszerűtlenségekkel kapcsolatos kifogásai megalapozottak lennének is, a felperesnek ez akkor sem szolgálhatna előnyére. Következésképpen a hatodik jogalapot el kell utasítani.

A hetedik, a hatáskörrel való visszaélésen alapuló jogalapról

A felek érvei

- 143 A felperes szerint a jelen esetben léteznek olyan tárgyilagos, releváns és ellentmondásmentes bizonyítékok, amelyek bizonyítják, hogy az eljárást az Elnökség a két spanyol politikai csoport szóvivőjének nyomására tisztán politikai okokból indította meg. A spanyol politikai csoportok szóvivői kérték meg a három spanyol alelnököt, hogy az Elnökség járjon el a felperessel szemben.
- 144 Az Európai Parlament erre azt a választ adja, hogy az Elnökség nem hozott a felperes ellen határozatot, és következésképpen a felperes által előterjesztett érvelés hatástalan. Ezen túlmenően, az Európai Parlament rendelkezésére álló adatok igazolták a tárgybeli vizsgálat megindítását.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 145 Az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy valamely jogi aktus csak akkor jogellenes a hatáskörrel való visszaélés miatt, ha objektív, releváns és egybehangzó bizonyítékok alapján nyilvánvaló, hogy azt kizárólag vagy legalábbis elsősorban a hivatkozott céltől eltérő cél elérése, vagy az ügy körülményei esetére a Szerződés által kifejezetten előírt eljárás megkerülése érdekében fogadták el (a Bíróság C-331/88. sz., Fedesa és társai ügyben 1990. november 13-án hozott ítéletének [EBHT 1990., I-4023. o.] 24. pontja és a C-48/96. P. sz., Windpark Groothusen kontra Bizottság ügyben 1998. május 14-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-2873. o.] 52. pontja.

146 A felperes ilyen bizonyítékokkal nem szolgált. Emlékeztetni kell arra, hogy a felperes a lefoglalás időpontjáig parlamenti juttatások címén összesen 495 891,31 eurót kapott. Ezen – a felperes állítása szerint az Európai Parlamenttől származó – összeg jelentős részének (200 304 euró) lefoglalása szükségképpen kétségeket vetett fel a felperes részére kifizetett költségek és juttatások egy jelentős részének az FID-szabállyal összhangban történt felhasználását illetően. A vizsgálat megindítása tehát igazolt volt. Következésképpen a hetedik jogalapot el kell utasítani.

A nyolcadik, a főtitkárnak benyújtott bizonylatok értékelési hibáira alapított jogalapról

A felek érvei

147 A felperes előadja, hogy az Európai Parlament nyilvánvaló értékelési hibát követett el azzal, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a felperes pénztárnoka letartóztatása, és számos könyvelési dokumentum, illetve a 200 304 euró lefoglalása miatt nem tudott a könyvelésére vonatkozó bizonyos adatokkal szolgálni. A lefoglalt összeg – a felperes szerint – kizárólag az Európai Parlamenttől származott.

148 A felperes véleménye szerint nyilvánvaló értékelési hibát valósít meg egyes költségkategóriák figyelembevételének megtagadása is, anélkül hogy megjelölésre került volna, hogy ezek a költségkategóriák miért voltak az FID-szabállyal ellentétesek. Azok a költségek, amelyeket a főtitkár szerint nem igazoltak a megfelelő költségvetési bizonylatokkal, átalányértékelés alapját képezhették volna. A felperes e tekintetben emlékeztet a főtitkárnak címzett, 2003. február 6-án kelt

levelére (lásd a fenti 39. pontot), amely új elszámolást tartalmaz, amely szerint a titkársági költségtérítés címén eszközölt, igazolt kifizetések végül 191 860 euró összeget tettek ki oly módon, hogy a könyvvizsgálat által igazolt 53 119 euróhoz hozzáadódott az említett levélhez csatolt adatokkal igazolt 138 741 euró, és így az Európai Parlamentnek visszafizetendő összeg 50 722 eurót tett ki.

149 Pontosabban, a felperes úgy véli, hogy az elmaradt fizetésekhez kapcsolódó összeget (67 340 euró), valamint az elmaradt társadalombiztosítási hozzájárulásokhoz kapcsolódó összeget (26 054 eurót) a főtitkárnak figyelembe kellett volna vennie, tekintettel arra, hogy amint a lefoglalt összeget részére visszafizetik, ezeket a tartozásokat ki fogja egyenlíteni. A felperes továbbá vitatja az Európai Parlament arra adott indokát, hogy habár ezek igazolására egyéb módon is sor kerülhetne, miért nem vette figyelembe a személyi átalányköltségekkel kapcsolatos összegeket (27 600 euró), valamint a mobiltelefonok extrapolálás alapján számított költségét (4800 euró).

150 Ugyanígy, a felperes és asszisztenseinek lakhelyéhez kapcsolódó költségekre vonatkozó számos bizonyíték és számla figyelembevételének megtagadása, összesen 63 308,64 euró értékben, valamint az elmaradt fizetésekhez kapcsolódó költségek figyelembevételének megtagadása, amelyek tekintetében a felperest a San Sebastián-i munkaügyi bíróság adósnak mondta ki (50 865,43 euró, lásd a fenti 45. pontot), a felperes szerint ugyancsak nyilvánvaló értékelési hibát valósítanak meg.

151 A felperes a tárgyalás során pontosította, hogy Gorrotxategi úr a lefoglalt 200 304 euróból 100 000-et megtartana, mivel Gorrotxategi úr ezt az összeget azért előlegezte meg részére, hogy ezzel eleget tegyen az asszisztensei felé fennálló kötelezettségeinek. Ezen túlmenően, az az összeg, amelynek tekintetében a San Sebastián-i bíróság a felperest adósnak mondta ki az asszisztenseivel szemben, a lefoglalt összegből kerülne levonásra.

- 152 Az Európai Parlament előzetesen jelzi, hogy a felperes kérésére kiállított igazolás (lásd a fenti 32. és 33. pontot), csak a felperes, illetve a harmadik kifizető intézmények számlájára különböző parlamenti költségtérítések címén utalt kifizetések felsorolására vonatkozik, és nem utal a lefoglalt összegre.
- 153 Az Európai Parlament megjegyzi, hogy a 200 304 euró visszafizetése és a további bizonylatok benyújtása között nincsen kapcsolat, mivel a lefoglalt összeg egy későbbi időszakra vonatkozik, mint amelynek során a juttatásokat az FID-szabályzattal összhangban fel kellett volna használni. Az Európai Parlament tehát mind a bizonylatok hiánya, mind pedig a folyószámlán lévő jelentős összeg alapján jutott arra a következtetésre, hogy a pénzüsszegek felhasználására nem az FID-szabályzattal összhangban vállalt kötelezettségek teljesítése érdekében került sor.
- 154 Az Európai Parlament szerint a könyvvizsgálói jelentés megállapította, hogy a felperes megsértette az FID-szabályzatot. Ezen túlmenően, a felperes maga is elismerte, hogy egyes, az asszisztensei felé fennálló kötelezettségeinek teljesítésére nem került sor. Az Európai Parlament vitatja továbbá a felperes által az asszisztenseinek elmaradt fizetésére vonatkozó megállapodást illetően előterjesztett bizonyítékok (lásd a fenti 149. pontot), valamint az eljárás során benyújtott egyéb bizonyítékok hitelességét.
- 155 Az Európai Parlament hangsúlyozza, hogy a felperes által hivatkozott, az asszisztenseknek járó összegek nem voltak figyelembe vehetők, mert a könyvvizsgálói jelentés szerint a kérdéses szerződések az asszisztensek és az EH/B között jöttek létre, amelyet a Spanyol Királyság is megerősített.
- 156 Végül, az Európai Parlament kijelenti, hogy amint azt a megtámadott határozat 3. pontja kifejti, az Európai Parlament továbbra is kész figyelembe venni azokat a további bizonylatokat, amelyeket a felperes a részére be kíván nyújtani.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 157 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy az FID-szabályzat által megállapított rendszer szerint annak a képviselőnek, aki a parlamenti asszisztenciára szolgáló juttatások címén kifizetett összegek kezelésével harmadik személy kifizetőt bíz meg, be kell tudnia mutatni az asszisztenseivel kötött szerződéseknek megfelelő felhasználást igazoló bizonyítékokat. Az asszisztensek fizetése címén eszközölt kifizetések, illetve az FID-szabályzat szerinti minden egyéb megtérítendő kifizetést igazoló bizonyíték hiánya szükségképpen azzal a következménnyel jár, hogy a megfelelő összeget az Európai Parlament részére meg kell téríteni. Ugyanis minden olyan összeget jogosulatlanul kifizetettnek kell tekinteni, amelynek az FID-szabályzattal összhangban történt felhasználását nem igazolja bizonylat. Így a megkapott összegek felhasználását igazoló bizonylatokat az adminisztráció számára benyújtó érdekeltnek a feladata hogy – az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett keresete alátámasztására – arra hivatkozzon, illetve azt bizonyítsa, hogy az adminisztráció a bizonyítékok figyelmen kívül hagyásával hibát követett el.
- 158 Ilyen keretek között a felperesnek a pénztárosa letartóztatása, és számos dokumentum lefoglalása miatt elszenvedett nehézségekkel kapcsolatos érvelése nem vehető figyelembe. A felperes e tekintetben – az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszában – pontosítja, hogy a francia hatóságok által lefoglalt egyetlen dokumentum az a banki igazolás, amely a 210 354 euró összegű terhelésre utal, amelyet a Banque Bruxelles Lambert a folyószámla meghatalmazottjának teljesített. A felperes erről a dokumentumról a bankfióktól másolatot kapott, és ezt nyújtotta be az Elsőfokú Bírósághoz. Az a tény továbbá, hogy a felperesnek pénztárosa nélkül kellett bizonyítania könyvelésének tisztaságát, nem bír jelentőséggel.
- 159 A kiadásoknak a felperes által javasolt átalányelszámolása nem fogadható el. Tudvalévő, hogy a titkársági költségtérítés által fedezett kötelezettségek teljesítését bizonylatokkal kell igazolni, amelyek egy utólagos vizsgálathoz szükséges minden adatot (a pontos összegeket, a kifizetések időpontjait, az adósról és a hitelezőre vonatkozó adatokat, a kifizetés jogcímét stb.) tartalmazzanak. Az átalányelszámolás – amelyet egyébként egy rendelkezés sem említ – nem biztosítja ezt a lehetőséget.

- 160 A Franciaországban lefoglalt 200 304 eurót, és pontosabban a felperes azon érvelését illetően, mely szerint az Európai Parlamentnek figyelembe kellett volna vennie azt a tényt, hogy a bizonylatok egyikének benyújtása a lefoglalás feloldásától függ, ez az érvelés nem fogadható el.
- 161 Valójában a felperes azt próbálja bizonyítani, hogy a titkársági költségtérítésből kifizetésre jogosult személyek felé bizonyos összegekkel tartozik, és ezért az Európai Parlamentnek az említett összegeket megfelelően igazoltként kellett volna figyelembe vennie. A felperes e tekintetben hivatkozik az elmaradt fizetésekre (67 340 euró) és az elmaradt társadalombiztosítási járulékokra (26 054 euró), hangsúlyozva, hogy ezek az adósságok a lefoglalt összeg visszafizetésekor azonnal kifizetésre kerülnek.
- 162 Mindazonáltal, az a tény, hogy a felperesnek tartozása áll fenn azokkal a személyekkel szemben, akiknek a titkársági költségtérítés jár, nem mentesítheti a kötelezettségeinek teljesítését bizonyító igazolások bemutatásának feladata alól. Ellenkező esetben a képviselők anélkül juthatnának a költségtérítéshez, hogy a szolgáltatóknak kifizetést teljesítenek, és következésképpen minden ellenőrzési lehetőségtől megfosztanak az Európai Parlamentet pusztán azzal, hogy a szolgáltatók felé fennálló adósságot bizonyítják.
- 163 A fentiekből következik, mint ahogyan az korábban már kifejtésre került, hogy az Európai Parlamentnek ellenőriznie kell a forrásoknak az FID-szabályzatnak megfelelő felhasználását alátámasztó bizonylatokat. Ezen túlmenően az Európai Parlament nem köteles felmenteni a felperest a bizonylatok bemutatásának feladata alól egy olyan lefoglalás miatt, amelyért nem felelős. Valójában egy adott juttatás részére történt jóváírását követően a képviselő viseli a kezelés kockázatát. Az Európai Parlament egyébként kijelentette, hogy továbbra is kész figyelembe venni

azokat a további bizonylatokat, amelyekre a felperes hivatkozik. Következésképpen az Európai Parlament figyelembe vette a Franciaországban eszközölt lefoglalást, és a felperes számára lehetővé teszi a parlamenti juttatások címén elköltött összegek igazolását.

- 164 Ami az Európai Parlament arra vonatkozó elutasítását illeti, hogy figyelembe vegye a személyi költségek átalánydíjával (27 600 euró) kapcsolatos összegeket, annak ellenére, hogy ezek az összegek a felperes szerint más módon is igazolhatók, elég megjegyezni azt, hogy a felperes nem pontosítja az említett más módokat. A mobiltelefon-költségeket illetően azt kell megjegyezni, hogy a fenti 159. pontban kifejtett indokok miatt a javasolt extrapolálás az FID-szabályzat keretében nem fogadható el a költségek igazolásának módszereként.
- 165 Ami a San Sebastián-i munkaügyi bíróságnak a felperes által az asszisztensei felé fennálló (50 865,43 eurót kitevő) tartozásának igazolására felhozott határozatát illeti, hangsúlyozni kell, hogy nem igazságügyi hatóságtól származó, hanem közigazgatási természetű jogi aktusról van szó, amelyet a baszk kormány igazságügyi részlegének békéltetője hozott a felperes és asszisztensei közötti megállapodás alapján. Mindenesetre ez a jogi aktus, mivel nem igazolja a felperesnek az asszisztensei felé fennálló tartozásának kiegyenlítését, nem minősül megfelelő igazolásnak (lásd a fenti 162. és 163. pontot). Ráadásul, egy békéltetés keretében létrejött olyan megállapodás, mint amely a fent említett határozat alapjául szolgál, egy tartozás fennállását illetően valójában semmiféle bizonyítékot nem jelent. Az Európai Parlament tehát jogosan követelte meg ezen tartozásoknak az asszisztensek felé való teljesítését igazoló dokumentumokat annak érdekében, hogy a felperes tartozását ezek összegével csökkentse.
- 166 A felperes fenntartja, hogy a 63 308,64 eurót kitevő összeget háztartási költség címén igazoltnak kellett volna tekinteni. Ezeket a költségeket az EH/B viselte, amely a felperessel aláírt megállapodás alapján minden egyes asszisztens fizetéséből 600 euró összegű átalánydíjat tartana vissza. Ez az összeg a felperes szerint az EH/B felé fennálló tartozás (lásd a fenti 45. és 150. pontot).

- 167 E tekintetben elég azt megjegyezni, hogy a már fent említett okok miatt a ki nem egyenlített tartozást nem lehet igazolt költségként figyelembe venni. Következésképpen az Európai Parlament ezen adatok figyelembevételét joggal utasította el.
- 168 A fentiekből következik, hogy az, hogy a főtitkár elutasította a felperes által benyújtott és fent említett bizonyítékokat, nem tekinthető helytelennek. Következésképpen a nyolcadik jogalapot el kell utasítani.
- 169 Tekintettel arra, hogy az első jogalap utolsó három része, valamint az ezt követő jogalapok mindegyike (a másodiktól a nyolcadikig) elutasításra került, a megtámadott határozatnak csak azt a rendelkezését kell megsemmisíteni, amely előírja, hogy a felperes tartozásának behajtását beszámítás útján kell megvalósítani.

A költségekről

- 170 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a értelmében az Elsőfokú Bíróság elrendelheti a költségek megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit, amennyiben valamennyi fél részben pernyertes, részben pervesztes. A jelen esetben – tekintettel a megtámadott határozat részleges megsemmisítésére és a felperes által előterjesztett jogalapok többségének elutasítására – helyénvaló úgy határozni, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.
- 171 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a első albekezdésének alkalmazásában az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (kibővített második tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **Az Elsőfokú Bíróság megsemmisíti az Európai Parlament főtitkárának a felperes részére költségek és parlamenti juttatások címén folyósított összegek behajtásáról szóló, 2004. február 24-i határozatának azon részét, amely akként rendelkezik, hogy a felperes tartozásának megfelelő összeg teljesítésére beszámítás útján kerül sor.**
- 2) **Az Elsőfokú Bíróság a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.**
- 3) **A felperes, a Parlament és a Spanyol Királyság maguk viselik saját költségeiket.**

Pirrung

Meij

Forwood

Pelikánová

Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. december 22-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

J. Pirrung

elnök